

Instants

Un relat de: [Antígona](#)

Sempre he pensat que a la vida, la real, els comiats no acostumen a tenir res de màgic ni d'especial, ni solen transcórrer en un marc idíl·lic com es veu a les pel·lícules o es llegeix a les novel·les.

Tanmateix, aquella nit no va tenir res de prosaic. Es tenia la sensació que tot s'havia posat d'acord per oferir-nos el millor escenari, com si aquell moment hagués estat creat per a la reconciliació i no per a l'adéu.

La mar de sempre, la nostra, ens va acollir amb una sumptuositat que mai no havíem sabut copsar, una brisa suau i fresca embriagava les nostres emocions i ens amarava els sentits. Des de la torreta del far, contemplar l'ombra suau dels pins reflectit en el blau intens de les aigües s'havia convertit en un hàbit gairebé inalterable cada vegada que es ponia el sol. Ara ja s'havia fet difícil recordar quan va ser el darrer cop que vam veure com l'astre s'acomiadava del que hores abans havia estat un nou dia.

"Ens passem mitja vida enyorant el que va ser l'altra meitat", em dius entre sospirs; i quan alguna cosa en tu et fa saber que t'observo, abaixes lentament els ulls i noto com et punxa la recança que sents al recordar els moments, segurament immortals, que han donat forma als darrers temps.

Callo. La tensió inconscient en què sé que et sumeixen els meus silencis, plens i insondables, em fan sentir incòmoda i sé que en el més profund de la meua ànima encara romanen engrunes del cinisme que em vas obligar a esborrar del meu caràcter, perquè alhora, m'és plaent que percebis aquesta incomoditat meua.

De fons, una melodia trista i remota que m'entra per l'oïda al mateix temps que em traspassa el cor, em transporta lluny del tu que ets ara, ben lluny del mar, aïllada de tot el que m'envolta. L'havia oblidada feia massa. Aquella música em recordava a mi i a tu, en el mateix lloc on restàvem ara però abans de deixar que una distància intangible s'imposés entre nosaltres. No puc evitar preguntar-te si, fent memòria, encara ets capaç de recordar tots els noms que un dia vam decidir posar a les estrelles.

De seguida alces els ulls, com si sobtadament despertessis d'un son molt llarg i somrius. Conec aquest mig somris i sé que vol dir que feia temps que no hi pensaves, que potser ja ho havies començat a oblidar. Però com si es tractés de les taules de multiplicar, que sempre queden, em recites de memòria tots els noms: primer els nostres - tan grecs -, seguits de l'Eternitat, la Tendresa, la Saviesa, la Felicitat, l'Esperança, Pandora i un reguitzell més que ni tan sols havia aconseguit aprendre'm. Em sorprèn, em sorprèn com feia molt que no feies; m'agrada i em fas pensar que potser t'he deixat més del que havia cregut donar-te. Aquesta sensació se'm mescla qui sap per què, amb un baf d'olor de sal que em recorda la teua pell color ivori les vegades que havíem tornat de navegar amb el catamarà del teu pare, ara teu, algun diumenge.

-Irene, encara l'estimes?

M'assenteixes amb la mirada curta i al mateix temps em preguntes si jo també l'estimo.

-Més que a mi mateixa.

És insòlit, oi, tot això? Érem nosaltres dues les que creïem haver-nos trobat de manera fortuïta, les que havíem cregut que el món girava entorn del nostre amor, vivint dies on no hi havia lloc per a l'angoixa i on només era permessa la felicitat. Potser l'error va ser deixar al descobert totes i cadascuna de les parts que haurien d'haver romàs dins nostre, aquelles que ningú no hauria de desxifrar mai.

I ara resulta que ens trobem atretes per la mateixa persona. Dos amors; un de prohibit i un de fàcil. Un de confós i un per jugar a estimar. Tots dos perfumats per la fragància del desig i unes gotes d'innocència.

Per més que t'observo, no aconsegueixo esbrinar què és exactament el que fa que et mosseguis un costat del llavi inferior quan em mires de biaix mentre parlo. Et penses que no me n'adono; d'això i de moltes altres coses, petits instants quotidians, insignificants però imprescindibles per descobrir una mica més qui ets.

Això mai no t'ho havia vist fer, deus haver canviat. Tot i que em sembla que no ets l'única. Darrerament ho veig tot voluble, inconstant, fins i tot anacrònic; ja em diràs quina explicació té que allò que temps enrere era imprescindible per viure, allò per què hauria lluitat fins la fi amb ulls clucs, tot d'una pugui esdevenir indiferent.

- Helena - poses especial èmfasi en la segona síl·laba, intentant donar-li al nom la força que no té - Quantes històries com la nostra creus que deu haver vist morir aquest mar?

Saps que faré el sord a la teua tàcita pregunta. I automàticament emmudeixes i et poses vermella com quan et

mig penedeixes després d'haver dit alguna cosa fora del normal.

Amb això recordo el que em vas dir un dia, que l'amor és el més egoista i contradictori que hi ha. Egoista perquè estimar exigeix sempre ser estimat, contradictori perquè l'amor viu a l'habitació del costat de l'odi i mai no se sap quan pot trucar a la porta veïna.

Sempre els mateixos errors, la ferma creença en les mateixes promeses, assegurant-te que aquest cop va de debò, que la vida pot resultar fàcil, que el mal és només una invenció de l'home per contrarestar el bé.

El nostre cordó umbilical, fins i tot ara, continua sent el mateix. Guspires que encara cremen, que segueixen vives i voldríem ignorar perquè no ens és permès estimar-nos.

No t'has preguntat mai si hem existit de veres? I si va ser el desig de tenir-nos qui ens va convertir en àngels l'una per a l'altra, ideant i vivint en una realitat imaginària que tan sols nosaltres dues vam ser capaces de veure? Jo l'únic que sé és que m'és impossible recordar-me viva abans que apareguessis; tan impossible com se'm fa pensar que a partir d'ara el món se'm presenta tal com és, com ha estat sempre, després d'haver-hi viscut d'esquenes tot aquest temps. I m'agradaria recordar als poetes d'ahir, i avançar als de demà, que un cop més ha vençut la sensatesa; que els alexandrins que anunciaven la mort de la raó han perdut el seu valor, que l'única veritat intacta que conserven ara aquells versos és la pròpia bellesa.

No vull veure com disminueix, en la foscor, la teva ombra, i obstinar-me a negar que t'he estimat; perquè no sé qui em recordarà, quan l'avui soni a passat, que ningú més que tu em va ensenyar tot el que ara el meu cor diu que sap.

Tu i jo. Que hem somniat els impossibles més dolços, que hem preferit una mort compartida a la vida eterna, que hem estimat tant allò que ens va pertànyer, ignorat les mirades inoportunes de la gent i desitjat ineludiblement aturar-nos en el temps. Que en silenci ja estimem allò que encara no coneixem però que un dia ens recordarà aquesta felicitat, aquest amor que ens manté en vida mentre ens mata en comptagotes...

Ara ja res no depèn de mi i aquesta és una nit molt llarga que encara no sé ben bé on ens durà. Tan aviat et retornarà al meu costat i després d'un empatx d'orgulls admetrem que no som capaces de viure en la mentida que hem hagut de crear per sobreviure, com potser t'allunyarà de mi per sempre més.

No ho sé. L'única certesa que tinc avui és que res de tot això no haurà estat debades. Hem tingut un mateix motiu per viure i per morir, hem descobert que realitat i ficció no són del tot incompatibles, ens hem adonat que no podem comptar amb el món, hem deixat de dubtar que podem estimar algú més que a sí mateix, i sobretot, a partir d'ara, després de tots aquests instants màgics i potser inexplicables, sabrem que som una nit més grans.